

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 6 frt — kr.
 Negyedévre 1 - 50 -
 Egy órára — 50 .

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kármelita-tér 3. sz.

HIRDETÉSEKET FELVESZ:

a kiadóhivatal és Czéh S. özv. könyvnyomda-intézete.
 Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelenik minden vasárnap.

ELŐHANG A JUBILEUMHOZ.

Ezrivel terem a fán a
 Meggy,
 Tisza Kálmán nincsen több, csak
 Egy.
 De mikor még ez az egy is
 Sok,
 No, de szót se, most ő épen
 Jubilálni
 Fog.

Furcsa istenteremtése
 Ő,
 A fejéhez jöhet bármi
 Kő,
 Üsse ötet Péter avagy
 Pál:
 Mint a czölöp, ha ütik, csak
 Erősebben
 Áll.

Bukásáról százszor is jött
 Hir,
 Hanem azért állni mégis
 Bir;
 Ha sovány is, azért oda
 Fönt,
 Sok erőset a bukásba
 Ő egymaga
 Dönt.

Már ilyent is gondoltunk ki
 Mi:
 Ördögökkel czimborál e
 Fi.
 Mert ha rá csak nézne is az
 Ég,
 Csanády bá' kérésére
 Vége volna
 Rég.

Hogy az ördög mért nem viszi
 El?
 Azért, mert már őneki se
 Kell.
 Fél, ha egyszer oda jutna
 Le,
 Ott is mingyárt ezerféle
 Adót hozna
 Be.

Garabonciás Diák látcsöve.

Megakad a látcső egy nagy férfión: a kis Vizvári. A mai jubileumos világban ő sem maradhatott Tisza Kálmán mögött, eljött megülni győri vendégszereplésének egyedül évi jubileumát. Eszébe jutott az az egy esése a thea, amelyet mult évben itt átélvezett s hogy nekünk is legyen részünk benne: megduplázza. A Kénytelen házasságot is kénytelen elővenni: sarkalja a közkívánat. Kiszorulnak a zenészek az orchesterből (ugy se vagyunk velők valami nagy barátságban s megül minden helyet a lelkes közönség. Szombaton a Buborékok, vasárnap Stern Izsák esalogatnak a színházba. Aztán a házaló zsidó odébb áll egy házzal, a buborékok szétpattannak, de az ő emléke megint itt marad egy évig, akkor aztán felujítja újra. Hogy vonásait se feledjük el, itt adjuk szoborba öntve:

Életéből egyetmást a Garabonciás Diák naptár már hozott, a legérdekesebb részeket azonban most fedeztük fel. Annál hitelesebbek és érdekesebbek ez adatok, mert ő maga írta meg. Többek közt aszongya:

„Évekig ábrándoztam és álmodoztam előre a boldogságról, melyet soha sem értem el. Ez a boldogság, mely körül minden vágyam és szenvedélyem összpontosult, az volt, hogy drámai színész lehessenek. Nagy tragikus. Minden más szakmája a színészetnek előttem csak komédia volt és ma is azt hiszem: ha tudtam volna, hogy nem lesz belőlem drámai hős, inkább soha sem lettem volna színészsze.

Ilyen ábrándokkal és vágyakkal mentem 18 éves koromban Pestről H. V. barátom ajánlatára Cs. Pali bátyám társulatához Veszprémbe, ellátva mindenszínű lovageszímák-, sarkantyuk-, aranypaszományos trikók-, álszakálakkal stb. kellékeivel a hős színésznek. Midőn bemutattam magamat Pali bácsinál, legelőször is azt

kivántam, hogy mint Mátyást léptessen fel a „Mátyás király lesz“ című drámában.

„Kedves öcsém, nem termettél te drámai színésznek“ — mondá rögtön Pali bácsi a maga megnyerő patriarchalis modorában.

De előttem ugyan nem volt megnyerő. Mondhatt volna-e nekem akkor valaki nagyobb gorombaságot, mint azt, hogy én nem lehetek drámai színész?! „És ugyan miért nem, ha szabad kérdenem?“

mondám, majdnem durva hangon.

„Kicsiny vagy te arra!“ volt a válasz.

Szegény vidéki direktor, gondolám magamban, ez azt sem tudja talán, hogy a nagy Kean is kicsiny ember volt. Azt gondolja, hogy minden hős egy-egy óriás volt! Hát I. Napoleon? Hát Bem? stb. . . . és határozottan kinyilatkoztattam, hogy inkább tovább megyek, semhogy drámai szerepnél egyebet játszam.

„Na jól van“ mondá Pali bácsi, „próbáljuk meg. Epen itt van Szigeti József vendégszerepeken; holnap játsza „Bánk-bánt“, abban van egy fiatal hős: „Só-lom mester.“ Nesze a szerep, majd meglátjuk, mit tudsz.

Fogtam a szerepet és távoztam. Sólom mester kis szerep ugyan, gondolám, csak az utolsó felvonásban játszik, hanem hiszen majd megmutatom én, hogy nem kell nagy szerep arra, hogy a tehetség kitűnjék! Aztán Szigetivel játszom! Én, ki mint pesti fiú, évekig bámultam őt, most nemcsak beszélhetek vele, hanem együtt játszunk is!

Egy kissé lehűtött, midőn mondták, hogy a társaságnál kevesen lévén, Sólom mesternek kell a „Zászlós ur“ szerepét is elmondania, de azért boldog voltam. Hajh, de rövid ideig tartott a boldogság! Jött az előadás. A levelet elolvastam minden baj nélkül, de midőn a király Bánk-bánt párbajra hívja s ez elmondja, hogy királyával nem vívhat, szerepem szerint előálltam én és dörgő hangon elmondám, hogy: „Tehát velem!“

Aki ismeri Szigeti József alakját és elképzeli vele szemben egy vézna 18 éves gyereket, amint nagy hangon egy szál kardra hívja, nem fog csodálkozni azon, hogy az egész közönség felkaczagott. De bezzeg csodálkoztam én!! Hát csakugyan nem lehetnék én drámai színész? Könybelábadt szemekkel léptem az öltözőbe, hol a direktort találtam.

„Soh' se busulj öcsém“ — mondá — „elég bátorságot és értelmet mutattál, most már azt fogod játszani, amit én mondok, majd csinálod én belőled színészt. Holnap a „Csikóst“ adjuk, te játszod a rektort. — itt a szerep.“

Nem mertem szólni a kudarc után, pedig hejh! milyen lealázva éreztem magamat. Én, kinek Schiller volt reggeli sóhajlásom, Shakespeare éjjeli könyörgésem, én a „Csikós“-ban a rektort játszom! Ismét eljött az est. Második jelenésem után távozván a színpadról, hangos nevetés hallatszott — és amily szerencsétlenné tett a tegnapi nevetés, épp oly jól esett a mostani. Mikor aztán a felvonás végén, a Pesten annyszor látott „Kántor-tánczot“ eljártam, a közönség kihívott, a színészek megdicsérték — és Pali bácsi kinyilatkoztatta, hogy komikusnak „termettem.“

Azontul komoly szerepet nem kaptam többé. Hiába könyörögtem Pali bácsinak, hiába fenyegetőztem, hogy elhagyom társaságát, ha csak megemlítettem a drámai szerepet, kinevetett, én pedig boszankodtam és biztattam magamat, hogy majd eljön az idő, mikor a nevetőkből bámulók lesznek. Hogy vágyamat kielégíthessem, fokról-fokra kisebb és kisebb társulatokhoz

mentem. Daczoltam az anyagi nyomorral és szenvedésekkel, csak hogy végre oly társulathoz jussak, mely szükségből is kénytelen legyen velem drámai szerepeket játszani. Es csakugyan három év után K. igazgató társaságánál felmosolygott az én csillagom és írásbelileg szerződöttem mint elsőrendű drámai színész.

K. igazgató társulata, melynek én is szerencsés tagja lehetni, egymásután három városban megbukott, midőn Sz-be megérkeztünk. Állott pedig az egész társaság — beleszámítva az igazgatópárt is — 5 férfi- és 3 nőtagból. Va banque-ot játszottunk. Ha itt is megbukunk, nincs számunkra mentő horog, mert a mibe eddig az egész társaság, netalán bukás esetére, bizalmát helyezte, az igazgatóné ékszerait, néhány selyem ruháját a három egymásutáni bukás megemésztette; azaz azoknak ára előlegezés képében általunk már megemésztetett.

Mikor aztán a legnagyobb kétségbeesések közt néhány napig tanácskoztunk, anélkül, hogy menekvő utat találtunk volna, egyszerre csak betoppan két igazgató, mind a kettő tagokat keresve! Két Messiás egyszerre! Elképzelhető, hogy fogadtuk!

Az egyik Messiás a proporzionális igazgatók Krözusa, a rendezett viszonyai folytán tőkepénzesnek híresztelt P. volt; a másikkól kisült, hogy nem is Messiás, hanem a szintén megbukott és társai, valamint tagjai által nem tudom mi okból, általánosan „rongyos“ melléknévvel tisztelt T. volt, kinek társulata többszörös bukás következtében annyira megfogyott, hogy nem volt képes többé előadásokat rendezni s ez okból a mi igazgatónkkal egyesülni óhajtott.

Természetesen mindenki P. zászlója alá esküdött. Engem is felszólított, mert mint mondá komikusra különös szüksége volna. Igen, de eddigi igazgatóm is roppantul marasztott.

„Barátom, ne hagyjon el“ mondá. „Ha valaha, ugy most lesz alkalma tehetségét kiművelni, mert arról biztos lehet, hogy az egyesült társaságnál saját tagomat előtérbe fogom állítani, pedig a rendezést magamnak tartottam fel.“

„De tud-e hát az ur nekem téli ruhát venni mert hiszen így megfagyok.“

„Most nem vagyok arra képes“ — felelé — mert a P.-tól kapott pénz alig elég az utiköltségre, de mi helyt L.-ra érünk, az első jövedelemből mind a ketten hercegeleg kiöltözködünk.“

„No jó“ mondám egy kis gondolkodás után; „nem bánom, megmaradok, de csak azon feltétel alatt, ha többé komikus szerepet nem játszom velem az ur, hanem határozottan kiteszi szerződésomban, hogy mint „első rendű drámai színész“ szerződöm.“

Magam is elpirultam egy kissé. Az igazgató pedig nevetve mondá:

„Hát még sem gyógyult ki e rögeszméjéből? hiszen nincsen hálásabb szakma a komikusénál.“

„Ejh, komikus lehetek P.-nál is, pedig az téli ruhát is vesz, előleget is ad és nagy társulatot tart, de utálok azt, hogy abban keressék boldogságomat, ha kaczagnak rajtam. Nem erre születtem én. Egy szóval: vagy mint drámai színész maradok az urnál, vagy sehogy!“

„Ám legyen“ mondá az igazgató és kiállította a szerződést, melyet én aláírtam és emelt fővel, büszke önérzettel léptem a színházba alakított terembe, hol társaim voltak.

Minő látvány tárult elém! Mind ujdonat-uj téli ruhában ültek egy asztal körül és készpénzzel ferbliztek!!

Ők tehát már a P. katonái voltak.

Elszomorodtam. — Most én is ott ülhetnék tisztesseges uj ruhában, készpénzzel ferblizve — igen, de akkor csak komikus lennék, míg így egy szál nyári kabátomban a hosszú vörös sállal a nyakamban, írásban szerződött „elsőrendű drámai színész“ vagyok. — Tudom ugyan, hogy ma is vacsora nélkül fogok lefeküdni, de zsebemben van „Egy királynő“-ből a Bors ispán szerepe, melyet L.-on fogok játszani. Ott még nem voltam soha, nem ismernek mint komikust, ott nem fognak nevetni rajtam! Nem irigyeltem többé társaimat, hanem hazamentem és ugyancsak hangzott a ház tőle, amiut szidtam Tatárt, a király gaz tanácsosát. — — — — —

T. igazgató színészei ugyan mosolyogtak, midőn a próbán látták, hogy én vagyok az, ki ma Bors ispánt fogja játszani, de ezt nem vettem rossz néven. — Hiszen magam is elismertem, hogy nagyon is gyermekes kinézésem van, hanem legyenek csak maszkirozva!

Este 5 órakor már tükröm előtt ültem. Hatalmas sasortt ragasztottam flastromból, alája még hatalmasabb szürke bajuszt. Hogy természetem is segítsek, a sárga eszímába összegyömöszölt papírból hatalmas belső sarkot csináltam, vállaimat mindenféle rongyokkal szélesebb és magasabbra tömtem, a hatalmas bádogsisak tetejére pedig óriási sastollat bigyesztettem. Ez is emeli a termetet.

Mindezt oly gondal csináltam és annyira bele-mélyedtem, hogy csak akkor állottam fel tükröm elől, mikor már jel adatott az előadás kezdésére. Kezembe véve iszonyu buzogányomat, még egy pillantást vetettem a tükörbe, hogy a már most bevégzett hőst lássam.

De akkor egyet fordult velem a világ! . . . Egy nyomorék nézett rám a tükörből, kinek nagy bajuszos feje, minden nyak nélkül, egyenesen vállából nőtt ki. Buzgalmamban a nyakról elfeledkeztem és csak hogy annál nagyobb hős legyek, egész fejemig volt a vállam kitömve.

Az előadás el volt kezdve, a vászonból készült vaspáncél rajtam összevarrva, szó sincs róla, hogy a töltelékét még ki lehessen szedni. Meg kellett tehát nyugodnom és így kimenni. Amint Iván bánnal és kíséretével felléptem, egy kis zugás hallatszott a közönség közt, pedig még nem tudták, hogy ki és mi ez a nyak nélküli vitéz. De amint meglátva Tatárt, dörgő hangon (legalább én olyannak tartottam) megszólaltam, kitért a nevetés — és előttem elsötétült a világ!

Én tehát arra vagyok kárhóztatva, hogy bármit csináljak is, a közönség nevet rajtam! Hiába szedtem ki az első felvonás után a válltöltelékét, — nem használt az semmit. A mig mozdulatlanul állva szavaltam, addig csak ment valahogy, de a mint egyet léptem, vagy valami tag- vagy arezjátékot koczkaztattam, rögtön felhangzott újra az előttem oly borzasztó nevetés.

Szótlatlanul öltöztem át előadás után. Szótlatlanul mentem igazgatómmal le az étterembe, hová ez a mai nagy jövedelem feletti örömben meghívott. Hetek óta először lett volna alkalmam jól vacsorálni, de azt is megkeserítették. A vacsoráló közönség természetes az előadásról beszélgetett és minden asztalnál arról beszélgettek legtöbbit, hogy milyen mulatságos ficzkó volt az a Bors ispán. Sőt mikor már más tárgyról folyt is a társalgás, elég volt valakinek Bors ispánt felemlíteni, hogy az egész társaság elnevesse magát. — Ez volt utolsó drámai szereplésem.

Circulus vitiosus.

Kopogtatnak. Szabad! Ah, egy hordár. Mi tetszik? Egy levél, benne az a 15 frtos sürgös számla. — Hordár, várjon egy percet, azonnal! Kérek kölcsön a Jancsitól:

Kedves Jancsim! Kérlek küldj át 15 frtot, rögtön kell. Discretió! (NB: 15 frttal ugyis tartozol.)

Pagát Pepi.

Kedves Ödön! Kérlek küldj rögtön 15 frtot, megvagyok szorulva, tudom, hogy neked van. Másnak kell! (NB: Kvittek leszünk.)

Kontra Jancsi.

Kedves Bélám! Mellékelem ezt a levelet, kérlek küldj nekem 15 flórt, hogy továbbithassam. (NB: 15 huszból, marad 5.)

Ödön.

Kedves Bandi! A mellékelt két levélből megérted, hogy 15 frtra van szükségem. Küldj, de rögtön. (NB: Marad 10.)

Kvárt Béla.

Kedves Mukim! Nézd ezt a három levelet! Épen most jön, mikor egy vasam sínes. Küldj 15 florest. (NB: Ugye annyival tartozol?)

Sláger Bandi.

Kedves Pepim! A mellékelt 4 db okmány szerint az egész kompániának nincs 15 frtja. Pepi! A becsület szorít, benned van a végső remény, utánad már senki sem következik, küldj 15 frtot, valakinek kell. NB: Marad 15.)

Ziczer Muki.

(3 órai várakozás után:) „Hordár, jöjjön holnap!” — Ez bizony szépen visszakerült hozzám. De nem is csoda: febr. 28-án.

Rábaszabályozás.

Féltékeny vagyok a Rábaszabályozásra. Eddig az öregem pénze kizárólag az én révemem uszott el, hanem most majd hathatósan konkurrál velem a Rába.

— Igaz-e a' nászom, hogy hat milliomot köte nek a Rábára?

— Aszongyák!

— No, akkor fő mén a viz ára az városban bizonyosan.

— Tehát öheg bahátom nem akah kölcsönözni a hivatalom tekintélyehe sem?

— Mit gandalja? Az a hivatal megmarad tholán üt, tholán tiz eszthendeig, azután a phénzem foccs! Egészen más volna, ha egy oljan hivathalt khapna, ami eltharthana ürük időig! Mért nem lesz példáol rábaszabályozási hivathalnok??

EGY NEVETSÉGES PÁRBAL.

— Vége. —

Másnap, mint rendesen, félhétkor talpon voltam és fél nyolczkor társaimmal beléptünk a kis erdőcskébe. Majdnem egyszerre mivelünk érkezett oda a közjegyző is segédeivel. Ellenfelem nem tudott helyben maradni, gestikulált, beszélt folyton és alig viszonzá köszöntésem.

Végre, kiválasztván egy jó helyet, levetettük kabátainkat és kézbe vettük a kardokat.

Alighogy kezében érzé a vasat, a kis ember elvörösödvé, mint a pipacs, felkiáltott:

— Igen, ön egy nyomorult, meg fogom önt ölni, mint egy kutyát, ah! nyomorult!...

— Megengedjen, uram, viszonzám, teljes hidegvérrel, de dolgom van és sietek. Foglaljon helyet és engedje a segédekét a kardokat összefoglalni.

— Ah! ön nyugodt, ön. Nohát én nem vagyok nyugodt, alávaló!

A kis ember rendkívül groteszk alakot mutatott e perczben. Nadrágtartójával vállain, inge felesusztott és egész pupot képezett a hátán. Leroux ezalatt kezébe vette a két kard hegyét, de alig értek a pengék egymáshoz, hogy az ördögös ficzkó teljes erővel dőött felém, úgy hogy alig maradt időm seconde al parirozni, egy lépéssel hátrálván. A nagy dőfés kihozta emberemet az egyensúlyból és alig tudta visszanyerni garde-ját, melyben nadrágtartója és magas czipósarkai nagyon gátolták. E perczben átvillant agyamou, hogy most könnyű szerrel felnyársalhatnám, mint egy békát, — de szégyeltem e gondolatot és nyugodtan vártam, míg helybejött, erősen szeme közé nézve.

Még kétszer rohant rám egymásután, de látva dőfésői sikertelen voltát és érezve kardom hegyét egykészer orra alatt, — elhalaványodott és nem mert újra támadni. Ezt látva, egy egész gyenge degagement-t csináltam, mely elfért volna egy jeggyűrűben.

Morbleu! De megijedtem! Én csak jobb karját akartam átszurni, amint gondolhatjátok, de kardom megesusztott egy kissé az övén és hegye beleszaladt a kis ember melle közepébe. Szerencsére, ugyanabban a pillanatban eleresztém kardomat, különben az markolatig csuszik ellenfelem mellébe. Egy degagement-t nem oly könnyű visszatartani, az ördögbe is. Ah! sacrebleu! De csunya egy pillanatom volt az!

A szerencsétlen vérfagyasztó hörgést hallatott, szemei kimeredtek, aztán előre esett, arcával a föbe.

Látjátok, az mégis szörnyű egy gondolat, megölni egy embert egy percznyi fellobbanás és egy félreértésért.

Az orvos megvizsgálá a sebet:

— Fichtre! Ez nem gyerekség. Frissen, transportáljuk a legközelebbi házba.

Az ügyvéd kerített egy létrát a malomból és azon vittük oda a szerencsétlen jegyzőt.

Azon este nagy léptekkel jártam föl és alá szobámban, nyugtalanul a párbaj következményei felett, midőn az orvos betoppant. Az izzadtság patakzott róla.

— Nos! kiáltok feléje.

— Vége, vége, kedves kapitány.

— Hogyan, vége! A tüdő is sebet kapott?...

Vérmérgezés? ... Mi?

— Ah, dehogy és elneveti magát. Meg van mentve és e perczben nagyon csinosan veszi ki magát saját ágyában, fehér vánkosok közt. A seb jelentéktelen és

sikerült őt minden feltűnés nélkül házába transferálnom. — Mitől sem kell tartani, három hét mulva a nótárius újra felveszi a pennát és magossarku eszímait. Nos, meg van velem elégedve?

— Csókolni való egy doktor! De hát ért ön valamit ebből az egész históriából?

— Dühös bolond ez a Dubert, ez az egész. Egyszer már volt őrzöngési rohama is. De most Isten önnel, kapitány — még nem ebédeltem ma.

Ilyenformán végződött ismeretségem a Dubert családdal. Azaz, hogy... hm. Még sem jól tettem, hogy elkezdtem ezt a bolond történetet. A vége csiklandós, látjátok. Hanem most már mindegy, elmondom, úgy ahogy történt, a vége.

III.

A párbaj másnapján, október 22-ke volt. Jól emlékszem a datumra, mert aznap kaptunk parancsot czakunpak Párisba vándorolni. A krimi háboru kezdődött!

Tehát másnap, lehetett úgy hét óra este, amikor el akarok menni hazulról, az ajtóban egy mélyen elfátyolozott, remegő hölgyet találok.

— De Paille kapitány? kérdé.

Az első szónál ráismertem Madame Dubert fuvaszerü hangjára.

— Én vagyok, asszonyom, ha meg akar tisztelni becses látogatásával... tessék.

— Ah! ön az, rá sem ismertem a sötétben. Erre gyorsan besiklott szobámba, mint valaki, akit üldöznek és leült salonom divánjára.

— Valóban zavarban vagyok, madame, mondám gyertyákat gyújtva; szerény hajlékom...

— Oh, ne mentse magát — és hangja különös módon rezgett — lábainál lát engem, kapitány; önnek nagy és nemes szive van... oh! engedje, hadd szorítsam meg kezét. Becsül még annyira, hogy felém nyujtsa?

Felemelé fátyolát, chawle-ja félrecsuszott és így előtűnt elragadóan szép arca. Szemei csillogtak e perczben, volt bennük valami különös vegyítke a büszkeségnek, szégyennek, párosulva hálaérzettel... Leveté keztyűjét, kis fehér kacsóját kezembe vevém és tiszteletteljesen csókolám meg.

— Csak kötelességemet teljesítém, madame, — semmit mást és én...

Különös, egyszerre zavarba jöttem. Nem úgy tetszett, mintha e titokteljes hölgy, kinek keze még mindig kezemben nyugodott, az lett volna, kit már régóta ismerék. Nem tudtam azt a tiszta, hideg tiszteletet érezni iránta, mint eddig és milyent egy Mária kép előtt szoktunk érezni. A titkos levélesomag is eszembe jutott és így sokkal szebbnek tűnt föl előttem, — vagy legalább — másképp szépnek, mint azelőtt. Hogy is mondjam csak? Mintha addig csak ablakon át néztem volna és most — az ablak eltört. Nehány perczig szótlanul maradtunk, — ő lesüté szemeit és kedves, zavart hangon folytatá:

— Oh! de igen, ön bizonyára megvetett engem. Hibás vagyok, az igaz, de oly szerencsétlen! Ön nem ismeri életemet, nem gondolhatja, mit szenvedtem házi körömben — oly egyedül voltam!... borzasztó az, ha

az ember nem szeret senkit — és oly társaságot kell elszívnie!

— Oh! szegény, szegény nagysád!

E perczen nyakára estek szemeim. Szép fehér bőrén csinos szöszke fürtök játszadoztak mindenfelé...

— Szegény nő! ismétlém. Ah! Istenem!

— Sajnáljon, de ne vessen meg, barátom, azért jöttem, hogy mindent elmondjak önnek, legalább az ön becsülése maradjon meg. — Igen, én szerettem a hadnagyot, az örülésig szerettem; ez hiba volt, tudom, de hát szívem szomjazott! Ugy szerettem, mint a fogoly, ki lelkendezik a szabad levegő után; mint...

— Szegény nő!... Ah! Istenem... kis keze erősen szorítá az enyémet, míg beszélt és szemei megteltek könnyvel — azóta megtudtam, hogy német eredetű családból származott.

— Végre észrevettem, mely ösvény felé közeledek, férjem is észrevehetett valamit, — ekkor hősiesség elhatározásra erőszakoltam magamat és mikor megtudtam, hogy Oszkár... — ez a keresztnéve a...

— A hadnagnak... tudom... Ah! Én Istenem! Az asszonykának csinos kis gödröcskéje volt állán, amely úgy rezgett, amíg beszélt — csókolni való gödröcske!

— Tehát mikor megtudtam, hogy Oszkár elutazik, azt mondtam: „Most szakítanunk kell.” — Ez borzasztó! kiálta ő, ah! ez borzasztó! de végre, ha akarod — akarj a madame, szakítsunk.”

— Szakítsunk, ismétlém én.

— Ugy-e, hogy ez iszonyu, kapitány? Egy éves viszony után! Oh! Mert ő szeretett, ha mindjárt egy kissé könnyelmű is volt. Oszkár roppantul szeretett engem!

És a kis szöszke nőcske sirt, ezeket mondván. Megindulva néztem rá, mialatt ujjaimmal gyűrűit forgatgattam.

— Elhatároztuk, hogy kölesönösen visszaadjuk leveleinket, folytatá. Ha bucsuzni jön, mondám, hozza el az enyémet, én is akkor visszaadom a tié — ah! az önét. És ön jött helyette azon este! Én ezt nem tudtam, és azt hittem, az ő tarsolya és kardja csüngött az előszobában, — belecsusztattam a leveleket; szerencsétlenségemre az ajtó félig nyitva állt és férjem észrevett... ön tudja a többit. Ah! Azt hittem, meg kell örülnöm! De ön nem értett félre, ha olvasta Oszkár leveleit, nemde?

— Hogyan! kiálték fel, képesnek tart ön engem arra, hogy elolvastam volna őket?

— Ah! ön nem olvasta...

— Mindet...

Most mindkét kezét kezeimbe tévé, remegő arczát felém nyujtá, könnyei forrón cseppentek kezemre és illatos lehellete félig megrészegített.

— Mindet elégettem, mondám, leküzdve izgatottságomat.

— Ön elégette őket... Ah! ön nemes, nagylelkű!

— De nem, nem.

— Igen! oh! igen! És sirva fekteté fejcséskéjét vállamra.

— Önök szerettek engem, mormogá zokogás közt, önök igazán szerettek.

Dús szöke hajának illata végleg elvette hidegvérem. Emlékszem rá, hogy e perczen egy hajfürtje ajkaim közé került és én harapdáltam azt a hajfürtöt. Végre azon vettem észre magam, hogy homlokát csókolgatom.....

Egyike volt a legnőiesebb nőknek, kit ismertem. Szerencsétlenségemre, amint már említém, három nap mulva Párisba lettünk áttéve! Ah, ez bosszantó volt az egyszer, igazán!

De mit akartok? Ilyen a katona-élet!

Ami tökéletessé teszi ezt a furesa kalandot, ez azon levél, melyet két hét mulva Párisban kaptam.

Körülbelül így hangzott:

„Kedves kapitány ur!

Szemrehányásokat teszek magamnak és kötelességemnek tartom, hogy önt megkövessem. A mi viszonyunk oly különös és kellemetlen módon lett félbeszakítva, hogy mindent el kell követnem, hogy az ön emlékéből kitörüljek minden kellemetlen emléket... Feledje el, kedves kapitány, stb. egy fájdalmas félreértés stb... amelyre magam sem tudok visszagondolni anélkül, hogy stb... az ön férfias jobbja stb... ki nem követett el életében olyasmit, amit később ne sajnált volna meg?...

Dubert József, közjegyző X-ben.“

No, nem volt igazam, hogy ez nevetséges egy párbaj volt?

(Franziából) Anti.

BAROSS.

arabonczias Diák a soknemű ünnepegyről egy pár szemenedett riporter morzsát

szedett fel, melyet ezennel feltálat a jókedvűek e nyilvános asztalára.

* * *

Fogadtatás a vasuton. — Dr. Kovács Pál: „Várt leány várat nyer, mi vagyunk a lányok, (Baross kétkedőleg néz a vezérférfiakra) méltóságod a vár, vártán álltunk, vártuk, vártuk s nem hiába vártuk, adja Isten, hogy erős várat nyerjünk méltóságodban, hogy jó református kebellet eztán így énekelhessünk: erős várunk nekünk a Baross! (Gerő a szójátékok nagymestere kibujik a bőrből.) Orvendünk, hogy nem érte az uton semmiféle vasuti szerencsétlenség, vagy szerencsétlen vasutiság.“

Mire Baross: „Nagyságod, mint a győri szinpártoló-egylet elnöke, bizonyára ismeri Mukányit. Nos, abban mondja valaki: tudjátok, mi a legujabb vasuti szerencsétlenség? Megérkeztek a természettudósok. — Köszönöm a szives fogadtatást!“

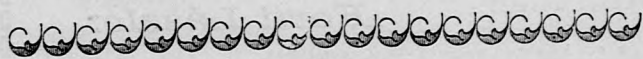
A városháznál. A közgyűlési terem telve van érdemes polgárokkal. A polgármester talpig feketében, erős léptekkel jár fel és alá. Mindenki látja, hogy nagy dologban töri a fejét, megzavarni senki nem meri. Hetedszer nézi meg az órát; szegény zsebóra halálra félemlik és reszketve mer ketyegni. Nemsokára itt lesz Baross, a drukk 50, 60, 70, 80, 90, végre 99°-ra száll, tovább nem lehet tartani. Odamegy a főjegyzőhöz, fülébe sug. A főjegyzőnek haja nem lévén, fejéhez kap. A főjegyző oda megy a főkapitányhoz, sug neki. A főkapitány a legnagyobb nyugalommal megrázza a fejét és sug az alkapitánynak. Az alkapitány a hadnagynak, a hadnagy a hajdu-káplárnak, a káplár az őrtálló hajdunak, az gondolatokba mélyed. A sugás tárgya felülről le ez a változatlan mondat volt: „Az Istenért, mondd el helyettem az üdvözlőbeszédet!” Minthogy az őrtálló hajdu helyéről el nem mozdulhatott, rajta maradt a kötelesség, hogy ő köszöntse fel Baross. — Eközben Baross megérkezik, a polgármester sug Kautznak, Kautz sug Kozicsnak, Kozics már sügni tovább nem tudott, mert Baross fenyegetőleg állott előtte, tehát elmondta a nehéz dikeziót: Isten hozta kelmedet Baross atyus! (A Hazánk persze azért szokott alaposágával azt írta, hogy „Lacza üdvözölte öméltóságát.”)

* * *

Baross beszédei. A programmbeszédben annak idején megjegyezte, hogy ez alkalommal nem akarja alaposan fejtegetni a viszonyokat, ezt azon alkalomra hagyja fenn, majd ha mint képviselő körünkbe érkezik. — A városháznál az árvízvédelemre, Rábaszabályozásra s több eféle kérdésre nézve, megjegyezte, hogy ezekről holnap szól részletesen. Másnap azzal kezdte beszédét, hogy azon kérdésekről tegnap szolt részletesen, tehát ma mellőzi. Ez alkalommal különben sem akar — ugymond — mélyebb fejtegetésekbe bocsájtkozni, mert ezt már megrette programmbeszédben, továbbá meg fogja tenni akkor, ha majd harmadszor jön közénk. Már most előre tudjuk az akkori beszédét!

* * *

Bankett. Konfuziók netovábbja. Ziskay feláll s így szólítja meg Baross: „Méltóságos gróf ur! Baross meghatottságában így válaszol: Tisztelt értekezlet!” Erre vendégek szórakozottságukban pezsgő helyett a megisszák a salátát, kanállal eszik a csuszát, lenyelik a dugaszt stb. — Máskülönben mindenki vig volt, csak Radványi, a vendéglős sóhajtott fel búsan: „Sem egy palaczk pezsgőt, sem egy palaczk finomabb bort nem kérnek! Bezzeg folyt a pezsgő juliusban! Hja, a képviselő ur erre azt feleli, amit a beszédeiben: „Erről a tárgyról kimerítően értekeztünk a multkor. Majd jövőre!”

Tévedés.

Férj. Kedves nőm, a hadnagy ur látogatását egyszer s mindenkorra kikérem.

Nő. De kedvesem, az ő látogatása nem téged illet, hanem engem.

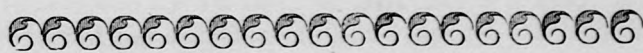
Férj. Mindegy, rám ez fölöttébb kellemetlenül hat.

Nő. No jól van, akkor hát megmondom neki, hogy olyankor jöjjön, mikor te nem vagy itthon.

Vendéglőben.

— Pinczér, valami különöset szeretnék enni, valami olyant, ami még itt soha nem létezett.

— Méltóztassék kérem gyenge rostbeuföt rendelni, az nálunk soha nem létezett és méltóztassék rögtön fizetni, az sem létezett.

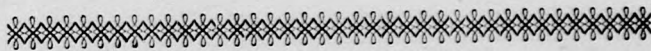

Elhamarkodta.

Tátele. Mangyál csak Dolfikám, mit vettél azon a 10 krajczáron, amit én adtam neked?

Dolfika. Egy narancsot, tátele és meg is ettem!

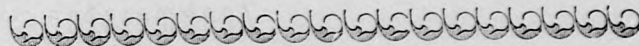
Tátele. Te szomár! Hát nem várhattál volna addig, míg beteg leszel?!

Asszonyi korszámitás.

— Bertha nagyam, nemde kegyed az idősebb nővőrnél?

— Igen uram, de csak három hónappal. (Mit esőlnak ehhez a természetűdök?)

A ragaszkodó lakó.

Háziur. Uram, távozzék házamból. Ön már 3 negyedévi lakbérrel van hátralékban s fizetni éppen nem akar!

Lakó. Az Istenért uram, csak azt ne kívánja, hogy távozzam. Inkább emelje a lakbért, amennyivel akarja, szívesebben eltűröm.

Garabonczias Diák muzeumából.

Osztrák-magyar gomba.

Uj-szőnyi

vasúti állomás vendéglője.

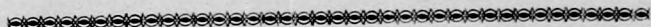
Bertha Józsefné
vendéglősnő

Kérem megfordítani.

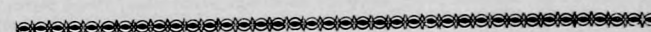
Bahnhof-
Restauration

in Neu-Szőny
Bertha Józsefné
Restaurateurin

Bitte umzudrehen.

Szerkesztői kisposta s több más rovat térszűke miatt mai számunkból elmaradt.

Kiadótulajdonos, felelős szerkesztő:

Szavay Gyula.

Főmunkatárs: Gerő Gyula

1095.
1885. szám.

Hirdetmény.

Grünwald János győri lakos a nádorvárosi kertallai dülőben fekvő 2949. hrsz. földjén **téglavető körkemence** felállíthatása végett telepengedély iránt folyamodván, kérvényének az ipartörvény 27. §-a értelmében tárgyalására a helyszínére **1885. márcz. 2-ának délutáni 3 óráját** tűztem ki.

Felhívtnak tehát mindazok, akik ezen üzlettelep engedélyezése ellen bármi okból **kifogást tenni akarnak**, hogy kifogásaikat az említett tárgyalás alkalmával szóval vagy írásban előadják, mert az elésett kifogások tekintetbe nem vehetők és a kért telepengedély, amennyiben köztekintetek nem akadályozzák, megadatni fog.

Értesíttetnek továbbá az érdekeltek, hogy a benyújtott kérvény alulírt hatóság kiadóhivatalában a tárgyalás napjáig betekintethetők.

Győr sz. kir. város kapitánysága, mint első fokú iparhatóság, 1885. február 21-én.

Zechmeister,
r.-kapitány.

Walser Ferencz

első magy. gép- és tűzoltószerszám-gyár, harang- és érczöntőde

BUDAPESTEN,

Rottenbiller-utca 66.

Legnagyobb, modern technikai alapon felszerelt belhoni gyár különleges készítményei:

Tűzoltó-gépek

tűzoltó-egyletek, városok és falusi községek részére

Harangok és azok szabadalmazott felszerelése, legújabb szerkezetben, mindennemű kutak házi, gyári és gazdasági célokra, minden célra megfelelő szivattyúk, vállalkozik tűzoltóegyletek felszerelésére, teljes vízvezetékek, gőz- és zuhany-fürdők berendezésére, árvízmentesítő telepek, nyilvános közutak felállítására magas nyomású vízvezetékeknek és minden vízművi munka pontos teljesítésére, kedvező feltételek és teljes jótállás mellett.

Képes árjegyzékek és részletes költségtervezetek díjmenten bocsátatnak rendelkezésre.

Egyedüli belhoni szivattyúgyár.

Különösen figyelemre méltó a hírvesz

dr. Forti-féle sebtapasz.

Ezen általánosan kitűnőnek elismert gyógytápasz rendkívüli gyógyereje, oszlató, érlelő s fájdalomat esilapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszerűsmind gyökeres gyógyulást eszközöl különösen bajokban. — Ily bajok a torokgyulladás, légcsőhurut, bőrkés barnaság, hártás-gyík (Croup, Angina) mindennemű megsértések, harapás, szúrás, vágás vagy égés által támadható sebek, megforrások, darázs- vagy méhszúrások, bujasenyves és egyéb konok fekélyek, zuzatások (contusiók) meglepő gyors fájdalomcsillapítással, — rögzített daganatok, gümők, tályogok (fogtályog is), pokolvar, (carbunculus, pustula maligna), megkeményedések, gennyedések, vérkelések, minden mirigybetegségek, görvélyes fekélyek, fagydaganat, ujjféreg, körömfolyás, körmörcég, vadhus, tagszivaes, esontszú, kifexamitás és azután a testből közönségesen szabad kézzel, sebészi műtét és fájdalom nélküli, könnyen kihuzható, mire a seb gyógyulása gyorsan bekövetkezik.

A csomagok ára a kisebbeknek 50 kr., a nagyobbaknak 1 frt, használati utasítással együtt. Postán küldve 20 krral több!

Központi küldeményező raktár Budapesten:

Török József gyógyszerész urnál, király-utca 12. sz. Továbbá kapható vidéken minden nagyobb város gyógyszer-tárában, Győrött: **STIRLING KÁROLY** gyógyszerész urnál.

Ezen kitűnő hatásu, nem eléggé ajánlható gyógytápasz készítője

Forti László.

Lakása: Budapest, I. ker. vár. Nádor-utca 3. sz., ahová közvetlen megrendelések címzendők.

A t. ez gyógyszerész urak, kik raktárt elvállalni hajlandók lennének, felszólítanak, miszerint e részbeni ajánlataikat ezen gyógyszer készítőjéhez, Forti Lászlóhoz címelve: (Budapest, I. ker. vár. Nádor-utca 3. sz. beküldeni sziveskedjenek, ki megrendeléseket is pontosan teljesít. — Viteljesítettnek.

Figyelmeztetés! Sebtapaszom Győr városában előforduló hamisításának megállítására a tisztelt közönséggel közlöm az egy köztisztelőben álló és minden tekintetben bizalomra méltó férfitől hozzám beérkezett figyelmeztető levelét: Tisztelt uram! Győrré menő süttőri asszony, kit Ön névszerint megjelölni még nem tudom) ment, ott kért és kapta a „Forti-féle” sebtapaszt 4 darabban á 50 kr., melynek egy példányát mutatványul ide mellékelem, a többi pedig, minthogy hamisága szembevető, vissza fogom alkalomilag küldeni.

Ezen perfid eljárás által mind ön, mind a közönség meg vagyon csalva és úgy hiszem, megérdemli a törvényes uton való megtorlást.

Süttőr, 1884. jun. 4.
u. p. Eszterháza.

Kiváló tisztelettel tisztelője
Schlegel Péter,
esperes-plébános.